

mestnanca do služebného pomeru so štátom, t. j. v dobe, v ktorej nebol už vo službách mesta, ako i na výplatu rozdielu takto upravených požitkov.

O sťažnosti na toto rozhodnutie uvážil nss:

Predovšetkým nutné je konštatovať, že v danom prípade môže byť predmetom kognície nss-u nap. rozhodnutie len potiaľ, pokiaľ ním bolo zamietnuté odvolanie sť-l'ovo do rozhodnutia okr. úradu.

Ako je to patrné z odôvodnenia nap. rozhodnutia, oprel žal. úrad svoj výrok, že sť-l' nemá vôči mestu B. nárok na služebné požitky, plynúce z úpravy služebných požitkov zamestnancov tohoto mesta, prevedenej od 1. februára 1925 jedine len o dôvod, že v dobe, kedy úprava tá bola vydaná, nebol sť-l' už vo službách mesta ako mestský lekár, lebo už pred tým vstúpil do služebného pomeru ku štátu v smysle zák. č. 236/1922 Sb.

Vychádzal tedy žal. úrad v nap. rozhodnutí z právneho názoru, že, vstúpil-li obecný (mestský) lekár do služebného pomeru ku štátu v smysle zákona č. 236/1922 Sb. na základe smluvy uzavrenej so štátom, bol tým zrušený jeho dosavadný služebný pomer k obci (mestu).

Leč tento právny názor žal. úradu je — ako tiež sťažnosť právom vytýka — mylný, lebo — jak nss vyslovil už v nál. zo dňa 27. novembra 1925 č. 22.840, Boh. A 5164, k jehož dôvodom sa podľa § 44 jedn. por. odkazuje, a tiež v nál. zo dňa 22. novembra 1928 č. 31533 (vydanom o sťažnosti mesta B. vo veci týkajúcej sa služebných požitkov dnešného sť-l'a) — obecní a obvodní lekáři prevzatí podľa zákona č. 236/1922 Sb. do smluvnej služby štátnej majú po tomto prevzatí postavenia dvoje: jednak svoje dosavadné postavenie, pokiaľ ho lžá slúžiť s predpisy cit. zákona, jednak postavenie ako smluvní zamestnanci štátu.

Keďže tedy žal. úrad svoj výrok, ktorým nepriznal sť-l'ovi vôči mestu B. nárok na služebné požitky, plynúce z úpravy služebných požitkov zamestnancov tohoto mesta, prevedenej od 1. februára 1925, oprel práve jedine len o dôvod spočívajúci na svrchu zmienenom mylnom právnom názore, bolo nap. rozhodnutie, pokiaľ ním bolo zamietnuté odvolanie sť-l'ovo, zrušiť podľa § 7 zák. o ss, aniž sa nss mohol zabývať ďalšími vývodami sťažnosti.

Č. 11.569.

Vodní právo: Je možno jednoho z více žadatelů o propůjčení nějakého vodního práva z konkurence předem vyloučiti a může nedostatek spolehlivosti tvořiti právní důvod takového vyloučení?

(Nález ze dne 28. listopadu 1934 č. 22.468.)

Věc: Eduard T. v N. (adv. Dr. Antonín Grimmer z Ústí n. Lab.) proti ministerstvu zemědělství o povolení přivozu.

Výrok: Stížnost se zamítá pro bezdůvodnost.

Důvody: Nálezem zemského úřadu v Praze z 3. dubna 1931 bylo Karlu H. a Antonínu Š., dnešním zúčastněným stranám, za četných pod-

mínek uděleno povolení k provozování osobního a prámového přívazu přes řeku Labe mezi V. a N. kývadlovým prámem, motorovým člunem a veslovými čluny a sice do odvolání (§ 19 v. z.), nejdéle však na dobu 5 roků počítajíc ode dne, kdy tento výměr vejde v moc práva, kdežto žádost Eduarda T., dnešního st-le, a dále společná žádost Františka B., Otto T. a Františka L. z N. za udělení povolení k provozování téhož přívazu byly zamítnuty.

V důvodech bylo uvedeno, že se jedná o jediný přívaz, že dosavadní oprávnění dnešního st-le, udělené na dobu do konce srpna 1928, zaniklo, a že, ježto o jedno nové oprávnění soutěží několik uchazečů, jest mezi nimi rozhodnouti dle obdoby § 94 v. z., případně při nedostatku určitých předpisů dle volného uvážení v mezích daných příslušnými intencemi zák. vodního. S poukazem na to, že provozování přívazu jako veřejné komunikace přes tekoucí vody vyžaduje jako nejdůležitější náležitosti pokud možno největší bezpečnosti jak osob, tak i zboží, a že provoz jest zařídit a uspořádati v rozsahu a způsobem veřejnosti co nejlépe sloužícím, kdežto soukromý zájem uchazečův přichází v úvahu teprve v druhé řadě, dovozuje citovaný již nález dále, že v tomto směru jest žádost st-le Eduarda T., jenž zavadal za posledních deset let opětovně příčinu ke stížnostem, vyžadujícím úředního zakročení, a nemá pro provoz přívazu s ohledem k naprosté bezpečnosti nezbytné spolehlivosti, ze soutěže předem vyloučiti. V dalším pak se uvádí, na podkladě kterých úvah bylo žádané povolení uděleno zúčastněným stranám a proč ostatní žádosti byly zamítnuty.

Odvolání, která z nálezu toho podali 1. obec V., 2. obec N., 3. skupina František B., Otto T., Frant. L., 4. st-l Eduard T., byla nař. rozhodnutím zamítnuta a výměr zem. úřadu byl potvrzen z jeho důvodů. K vývodům odvolání st-lova pak podotkl žal. úřad především, že vodoprávní povolení, jež st-li v roce 1918 k provozování přívazu toho bylo uděleno, zaniklo uplynutím lhůty (koncem srpna 1928), a že tedy dlužno nyní st-le posuzovati stejně jako ostatní konkurující žadatele. Pokud pak jde o postup při rozhodování o žádostech konkurujících žadatelů, uvádí žal. úřad, že v nedostatku jiných určitějších předpisů jsou směrodatnými jediné ustanovení § 94 odst. b) v. z., a ježto všechny žadatele nelze uspokojiti — jednat se jen o jediný přívaz — nutno přihlížeti zvláště k žádosti toho, jenž dává záruku za dokonalejší opatření svého úkolu. Ježto zákon vodní pro posouzení této otázky nestanoví žádných podrobnějších předpisů, musí řešení této otázky býti ponecháno vodoprávnímu úřadu. Zem. úřad otázku tu jako úřad vodoprávní posuzoval s různých hledisek a zejména s hlediska spolehlivosti žadatelů, a tuto zem. úřad, pokud jde o st-le, neuznal na základě svých zkušeností za vyhovující. Žal. úřad, přezkoumaj toto rozhodnutí zem. úřadu, neshledal v jeho postupu žádné závady a to tím méně, ježto zem. úřad pro svoje rozhodnutí uvedl též řádné důvody. Zkoumajíc důvody odvolání, dospělo žal. ministerstvo k názoru, že nebylo jimi vyvráceno přesvědčení zem. úřadu, že spolehlivost žadatelů, jimž povolení bylo uděleno, lze považovati za dostatečně prokázanou. Námitka nedostatečnosti nebo vadnosti řízení není tedy odůvodněna a to jak pokud jde o výtku nedoložení spisů, tak i pokud jde o výtku pro nedostatečné instruování žádosti zmíněných žadatelů, kterým povolení bylo uděleno. Ve svém dřívějším rozhodnutí z 29. čer-

vence 1930, téže věci se týkajícím, poukázal sice žal. úřad na předpis § 78 v. z., výslovně však uznal, že vodoprávnímu úřadu přísluší právo připustiti výjimku, pokud jde o instruování té které žádosti. St-li však v tomto směru nepřísluší právo ke stížnosti a to tím méně, neprokázal-li, že se v tomto případě tak stalo na jeho újmu. — Další obsah nař. rozhodnutí odůvodňuje zamítnutí ostatních odvolatelů.

O stížnosti uvažoval nss takto:

Nař. rozhodnutí, jak jeho obsah právě byl reprodukován, obsahuje jednak výrok, že st-l se předem vylučuje z konkurence žadatelů o povolení osobního a prámového přivozu přes řeku Labe mezi V. a N., a dále výrok, že se povolení k provozování přivozu toho uděluje zúčastněné straně, a že st-l není legitimován ke stížnosti co do nedostatečného instruování žádostí ostatních žadatelů a zejména žádosti zúčastněné strany.

Podá-li o propůjčení nějakého vodního práva žádost několik žadatelů, jest splužadatele v tomto řízení nepochybně považovati za strany procesní, a jsou pak legitimováni proti rozhodnutí jim nepříznivému jak odvoláním, tak i stížností uplatňovati jak vadnost řízení, tak i nezákonnost. Je-li však jeden z těchto spolužadatelů z konkurence předem vyloučen, odpírá se mu tím ve vlastním řízení konsensním podle § 94 v. z. povaha strany procesní a jsou pak, pokud výrok ten trvá, námitky jeho odvolání, směřující proti udělení konsensu, pro nedostatek legitimace nepřipustny.

V tomto smyslu byla i v dnešním případě vyřízena žádost st-lova za udělení koncese k provozování přivozu, ježto st-l byl předem z konkurence žadatelů o tuto koncesi vyloučen.

V důsledku toho musilo v první řadě býti uvažováno o stížnosti proti tomuto výroku, jímž st-l z konkurence se vylučuje.

Zásadní možnost vyloučení některého ze spolužadatelů z konkurence stížností řádně formulovanou námitkou nepopírá, rovněž není stížností uplatňováno, že nedostatek spolehlivosti, který obě stolice uvedly jako důvod vyloučení z konkurence, zásadně nemůže tvořiti právní důvod takového vyloučení. Nss neměl proto důvodu zabývatí se zmíněnými dvěma zásadními otázkami právními a zkoumati, zda pozitivní odpověď na ně by bylo možno odůvodniti analogickým použitím předpisu prvního odstavce § 79 v. z.

Stížnost uplatňuje po této stránce toliko vadnost řízení, uvádějíc v podstatě, že úřad neuvedl žádných konkrétních skutečností, ze kterých by spolehlivě mohlo býti usuzováno na nedostatek st-lovy spolehlivosti k provozování přivozu.

Úsudek o dostatečné spolehlivosti je hodnocením skutkových okolností, a se stížností sluší souhlasiti, že takové hodnocení se musí opíratí o konkrétní skutkové okolnosti, které musí straně takovým způsobem býti označeny, aby se proti úsudku úřadu mohla brániti.

V daném případě uvedla první stolice (výměr z 3. dubna 1931), že st-l za posledních let opětovně zavdal příčinu ke stížnostem, které učinily nutným, aby úřad úředně zakročil. Týž úřad konstatoval již ve svém výměru z 18. března 1930, že provoz přivozu Eduarda T. za posledních 10 let opětovně zavdal důvod ke stížnostem, které měly za následek, že úřad zakročil, jak je s dostatek patrné ze stavu spisů okr. úřadu v Ú. a

zem. úřadu v Praze, jakož i státní poříční správy stavební v Ú., resp. expositury poříčního plavebního úřadu v Ú.

Vodoprávní úřad se tím odvolal na skutečnosti, které st-li musily býti známy a také byly známy, jak je patrné z obsahu st-lova odvolání z 12. června 1930, v němž sám připouští, že za 20 roků, po které přívaz provozoval, se vyskytly závady, které ve většině případů nebyly jeho vlastním zaviněním, a v němž se jednak domáhal toho, aby počet vyskytnuvších se závad byl rozdělen na dobu 20 roků, jednak se snažil ospravedlniti jednu konkrétní závadu. Způsobem téměř doslovně stejným bránil se st-l i ve svém odvolání z 22. května 1931, podaném proti výměru I. stolice z 3. dubna 1931, proti tomu, že úřad nedostatek jeho spolehlivosti považoval za daný. Z toho je viděti, že st-li byly závady, ze kterých úřad čerpal úsudek o st-lově spolehlivosti, podrobně známy, a nemůže tedy za tohoto stavu věci býti spatřována podstatná vada řízení v tom, že jednotlivé přihodivší se závady nebyly st-li v úředním rozhodnutí jmenovitě sděleny.

Dospěl-li však úřad na podkladě zmíněných závad, které ze správních spisů jsou patrné a které st-li byly známy, k úsudku, že se st-li nedostává potřebné spolehlivosti, vymyká se takto získaný úsudek úřadu přezkoušení nss-em, ježto se nejedná o otázku právní a ježto logickou nemožnost úsudku, k němuž úřad dospěl, nemůže stížnost tvrditi a tím méně prokázati.

Nss nemohl tedy shledati, že výrok, jímž st-l pro nedostatek spolehlivosti z konkurence žadatelů o udělení povolení ke zřízení zmíněného přívazu byl vyloučen, je stížen nějakou podstatnou vadou. Zůstává-li však tento úsudek nevyvrácen, pak neměl st-l v dalším řízení o propůjčení práva k provozování přívazu postavení procesní strany, a je pak výrok žal. úřadu o tom, že se st-li nedostává legitimace ke stížnosti do nedostatečného instruování žádostí ostatních žadatelů a zejména žádosti zúčastněné strany, ve shodě se zákonem.

Č. 11.570.

H o n e b n í p r á v o (Č e c h y): * Honební certifikát podle § 27 čes. hon. zák. opravňuje vykonávati myslivost i mimo služební obvod osoby, jíž byl vydán, stejně jako honební lístek v celé zemi (§ 26 a) a c) čes. hon. zák.).

(Nález ze dne 29. listopadu 1934 č. 20.175.)

P r e j u d i k a t u r a: srov. Boh. A 7490/28.

V ě c: Jiří R. v D. proti zemskému úřadu v Praze o přestupek honebního zákona a taxu za honební lístek.

V ý r o k: Nař. rozhodnutí z 22. února 1932 se zrušuje pro nezákonnost, rozhodnutí z 31. října 1932 prováděnost řízení.

D ů v o d y: I. Trestním nálezem okresního úřadu v Klatovech ze 16. ledna 1932 byl st-l odsouzen k pokutě 50 Kč, v případě nedobytnosti k vězení na dobu jednoho dne, pro přestupek § 26 a) čes. honeb. zákona, spáchaný tím, že dne 19. prosince 1931 provozoval na společenstevní